

בית משפט לתביעות קטנות בפתח תקווה

ת"ק 14-03-1613 בן ארי נ' סטימצקי (2005) בע"מ

תיק חיצוני:

בפני כב' הרשמת בכירה אושרית הובר היימן

תובעים לירון בן ארי

נגד

נתבעים סטימצקי (2005) בע"מ

פסק דין

- 1
- 2 בפני תביעה כספית על סך 9000 ₪, שעניינה הפרה נטענת של הוראת סעיף 30א לחוק התקשורת
- 3 (בזק ושידורים), התשמ"ב 1982, הידועה בכינויה "חוק הספאס", (להלן – "החוק").
- 4
- 5 לטענת התובעת, בחודש פברואר 2011, בעת שנרשמה כחברת במועדון הצרכנים של הנתבעת, אישרה
- 6 קבלת דיוור פרסומי. התובעת אינה מלינה אודות קבלת מסרונים בתקופת החברות בת 12
- 7 החודשים. אולם, לטענתה, לאחר תם חברותה המשיכה לקבל מסרונים מן הנתבעת אודות מבצעים,
- 8 המיועדים ממילא לחברי מועדון בלבד. התובעת הפנתה להוראות תקנון מועדון החברים של
- 9 הנתבעת, המורות כי תוקף החברות במועדון יפקע בתום 12 חודשים, אלא אם יוארך בתשלום דמי
- 10 חבר. עוד נקבע בתקנות, כי קבלת הדיוור הפרסומי תפקע גם היא בתום תקופת החברות. עוד טענה
- 11 התובעת, כי הנתבעת פעלה בניגוד להוראות החוק, שעה שלא אפשרה הסרה פשוטה מרשימת
- 12 התפוצה באמצעות מסרון חוזר. לשאלת בית המשפט, מדוע פנתה אל התובעת במכתב דרישה רק
- 13 בחודש אוגוסט 2013, שעה שמדובר במסרונים שנשלחו אליה החל מחודש אוקטובר 2012, השיבה
- 14 "יכול להיות שהייתי צריכה לפנות למועדון הלקוחות ולחכות לראות מי יכול להסיר אותי". עם
- 15 זאת, טענה התובעת, כי גם לאחר שנמסר מכתב הדרישה לנתבעת, נשלחו אליה שני מסרונים נוספים
- 16 ובהם תוכן שיווקי. התובעת דרשה, כי אחייב את הנתבעת בפיצוי בסך 1000 ₪ עבור כל מסרון
- 17 שנשלח, ובסה"כ 8000 ₪ וכן כי אחייב את הנתבעת בהוצאותיה בסך 1000 ש"ח.
- 18
- 19 מנגד, טענה הנתבעת, כי התובעת הצהירה מפורשות על הסכמתה לקבל דיוור פרסומי מן הנתבעת,
- 20 באמצעות חתימתה על טופס הצטרפות למועדון החברים. עוד טענה, כי פקיעת חברות התובעת
- 21 במועדון, אין משמעה פקיעת הסכמתה לקבל דיוור שיווקי, ולא ניתן ללמוד ממנה אודות העדר
- 22 הסכמה מפורש של התובעת לקבלת דיוור זה. עמדת הנתבעת היא, כי עמדה בדרישות החוק, ואילו
- 23 התובעת לא פנתה בהתאם לסעיף 9.2 לתקנון החברות במועדון אל שירות הלקוחות של הנתבעת,

בית משפט לתביעות קטנות בפתח תקווה

ת"ק 14-03-1613 בן ארי נ' סטימצקי (2005) בע"מ

תיק חיצוני:

1 טלפונית או באמצעות מייל להסרתה מרשימת התפוצה. לעניין העדר האפשרות להסיר מן הרשימה
2 באמצעות מסרון חוזר, טענה נציגת הנתבעת, כי המדובר בבעיה טכנית שהנתבעת פועלת לתקנה, וכן
3 הוסיפה כי ככל שנשלחו שני מסרונים אל התובעת לאחר משלוח מכתב הדרישה על ידה, היה זאת
4 בשל שגגה בתם לב וכתוצאה מהחלפת מערכת מחשובית.
5 נוכח האמור, דרשה הנתבעת לדחות את התביעה ולחייב את התובעת בהוצאות.

דיון והכרעה:

8 אין מחלוקת, כי התוכן שנשלח במסרונים אל מספר הטלפון הנייד של התובעת הינו "דבר פרסומת"
9 כהגדרתו בחוק.

11 הוכח בפני, כי התובעת אישרה בחתימתה קבלת דיוור פרסומי, בעת שהצטרפה כחברה במועדון
12 הצרכנות של הנתבעת.

14 איני מקבלת טענת הנתבעת, כי חרף פקיעת תוקף החברות במועדון, תוקפה של הסכמת התובעת
15 לקבל דיוור פרסומי נותרה בעינה עד אשר תאמר אחרת. הסכם החברות הינו הסכם קצוב, לפרק זמן
16 מוגבל בן 12 חודשים. הטענה, כי תקופת הסכם החברות הינה רלוונטית ביחס לכל יתר הוראות
17 ההסכם, המגולמות בתקנון, אך אינה חלה על הסכמת התובעת לקבל תוכן שיווקי מאת הנתבעת,
18 וכי הסכמה זו ניתנה ללא הגבלת זמן ועד אשר יאמר מפורשות אחרת, הינה בלתי סבירה ואינה
19 מתיישבת עם הגיון הדברים והשכל הישר. ברי, כי הסכמת התובעת, לקבל דיוור פרסומי מן הנתבעת
20 הינה לצורך יידוע אודות מבצעים מהן היא יכולה ליהנות כחברת מועדון. אולם, מרגע שאינה עוד
21 חברת מועדון, אין עוד להניח כי הסכמתה עודנה עומדת תוקפה, כשם שאין להניח שעומדות בתוקפן
22 התחייבויות הנתבעת להעניק לתובעת הטבות להן זכאים חברי מועדון הלקוחות בלבד.

23 פרט לכך, טענה זו של הנתבעת, אף אינה מתיישבת עם לשונם הברורה של סעיפים 4.1 ו- 5.3
24 לתקנון.

25 לפיכך, מקובלת עלי טענת התובעת, כי מרגע שפקעה חברותה במועדון הצרכנות, פקע גם תוקף
26 הסכמתה לקבלת דברי פרסומת מן הנתבעת.

28 זאת ועוד, מצאתי טעם בטענת התובעת, כי במסגרת הודעת הפרסומת, המסרונים, לא הובהר ע"י
29 הנתבעת אופן הפסקת משלוחן. לטענת התובעת, לא ניתן אף לחייג אל מספר הטלפון ממנו נשלחה
30 ההודעה.

בית משפט לתביעות קטנות בפתח תקווה

ת"ק 14-03-1613 בן ארי נ' סטימצקי (2005) בע"מ

תיק חיצוני:

1 סבורני, כי במחדלה האמור הפרה הנתבעת את חובתה בהתאם לסעיף 30 א' (ה) (2) לחוק, אשר
2 קובעת כי על כל מפרסם השולח הודעת מסרון קצר, לכלול את שמו ודרכי יצירת קשר עמו, לצורך
3 מתן הודעת סירוב. החוק מטיל אחריות עונשית וקנסות על מפרסם שלא פועל כאמור.

4 ניתן ללמוד מקביעת המחוקק דלעיל על דעתו, כי העדר צרוף המידע הבסיסי אודות דרכי יצירת
5 קשר למתן הודעת סירוב והפסקה, מטיל על הצרכן הכבדות שלא לצורך.

6
7 יחד עם זאת, סבורני כי יש ליטול בחשבון את פרק הזמן הממושך אשר חלף מעת קבלת המסרון
8 הראשון לאחר תם תקופת חברות התובעת במועדון (חודש אוקטובר 2012) ועד למשלוח מכתב
9 הדרשה (בחודש אוגוסט 2013). בתקופה זו, קיבלה התובעת שמונה מסרונים. מצופה היה מן
10 התובעת, אשר מוטל עליה הנטל לצמצם את נזקיה, לפעול באופן סביר על מנת להביא לגריעתה
11 מרשימת התפוצה של הנתבעת – כדוגמת שיחה טלפונית עם מוקד שירות הלקוחות של הנתבעת, או
12 משלוח דוא"ל אל כתובתה הרשמית של הנתבעת, בפרט שעה שהמדובר בחברה מוכרת וידועה, שאין
13 כל קושי לאתר את פרטי ההתקשרות עימה. פניה כאמור, לאחר קבלת מסרון אחד, שניים או
14 שלושה, וודאי הייתה מונעת את משלוח יתר המסרונים ומצמצמת את מידת הפגיעה שחשה
15 התובעת.

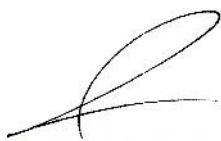
סוף דבר -

16
17
18 בנסיבות המפורטות לעיל, אני סבורה כי יש לחייב את הנתבעת בפיצוי בסך 500 ₪ עבור כל מסרון
19 שנשלח, ובסך הכל: 4000 ₪. בנוסף, אני מחייבת את הנתבעת בסך 300 ₪ עבור אגרת התביעה
20 והוצאות הדיון. את סכום ההוצאות פסקתי בשיעור הנמוך, נוכח היחס בין סכום התביעה לסכום
21 שנפסק בסופו של דבר.

22 סך הכל תשלם הנתבעת לתובעת סך של 4300 ₪. סכום זה ישולם תוך 30 יום, אחרת ישא הפרשי
23 הצמדה למדד וריבית כדין מהיום.

בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 15 ימים

24
25
26 ניתן היום, כ"ג תמוז תשע"ד, 21 יולי 2014, בהעדר הצדדים.

27
28
29
30

אושרית הובר הי"מן, רשמת בכירה